

Arrest

nr. 36 482 van 22 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Boom, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Boom van 7 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DER MAST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 29 januari 2009 wordt een aankomstverklaring opgesteld.

Op 15 april 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 7 september 2009 neemt de burgemeester van Boom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :geen attest van onvermogen in het land van herkomst, geen ziektekostenverzekering, geen bewijzen van stortingen in het verleden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel stelt de verzoekende partij dat zij al op 15 april 2009 gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden, meer bepaald tot 14 september 2009. Bijgevolg kan het verblijf haar niet op 7 september 2009 worden geweigerd. Zij wijst erop dat zij toen zij in Marokko woonde onderhouden werd door haar zoon. Haar zoon woont samen met zijn echtgenote legaal in België. Hij en zijn echtgenote verklaarden zich bereid om de verzoekende partij ten laste te nemen. Voorts meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Ze stelt dat ze niet kan opmaken op welke gronden haar het verdere verblijf op het grondgebied wordt geweigerd. De humanitaire gronden op basis waarvan de verzoekende partij gemachtigd werd om op het grondgebied te verblijven zijn nog steeds aanwezig. In de repliekmemorie benadrukt de verzoekende partij dat de beslissing niet gemotiveerd is. Het formulier voorziet dat de toepasselijke hypothese moet worden aangeduid, wat de bestreden beslissing niet vermeldt. Verder ontbreekt de concretisering van de toepasselijke hypothese. De formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden. Op 15 april 2009 werd de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van vijf maanden. Deze machtiging werd herroepen noch vernietigd. De bestreden beslissing heeft bijgevolg geen voorwerp. De bestreden beslissing schendt artikel 40 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat uit de overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekende partij ten laste van haar zoon is. De verzoekende partij verwijst naar de toegevoegde stukken: een ziektekostenverzekering, bewijs van het maandelijks overmaken van gelden toen de verzoekende partij nog in Marokko verbleef en een getuigschrift van het OCMW te Boom. Ondertussen verkreeg de verzoekende partij een attest van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij in Marokko niet over eigen inkomsten beschikte. Tevens worden bewijzen toegevoegd dat de verzoekende partij noch haar zoon steun genieten van het OCMW of zouden genieten van werkloosheidsuitkeringen. De echtgenote van haar zoon is met zwangerschapsverlof. Hiermee meent de verzoekende partij aan te tonen dat zij voldoet aan alle vereisten van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan omdat het verzoekschrift geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij de argumenten van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing de gronden worden genoemd op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 15 april 2009 uitdrukkelijk werd verzocht om deze documenten neer te leggen. Ook stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar ze stelt dat ze op 15 april 2009 gemachtigd werd tot een humanitair verblijf van meer dan drie maanden. Op 15 april 2009 heeft de verzoekende partij enkel een aanvraag ingediend.

2.3. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat het onvoldoende in rechte onderbouwd is. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het opgeworpen middel van de verzoekende partij. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is, daar ze niet kan opmaken op welke gronden haar het verdere verblijf op het grondgebied wordt geweigerd, voert ze de schending van de formele motiveringsplicht aan.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, werd de bestreden beslissing formeel gemotiveerd. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, meer bepaald de artikelen 51 §2, 51, §3 derde lid, en 52 §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52 van voormeld besluit luidt:

§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden « van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het gegeven dat de overtollige wetsbepalingen, de artikelen 51, §2 en 51, §3, derde lid, en artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit – voorgedrukt op de bestreden beslissing – niet zijn doorgehaald getuigt van slordigheid maar kan niet leiden tot de vaststelling van de schending van de formele motiveringsplicht. Een eenvoudige lezing van artikel 52, §3 van voormeld koninklijk besluit laat toe te weten dat in casu dit artikel van toepassing is, te meer de feitelijke grondslag gedetailleerd vermeld staat in de bestreden beslissing. Immers verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf voor meer dan drie maanden omdat ze niet aan de voorwaarden voldoet wegens het gebrek aan het voorleggen van documenten: geen attest van onvermogen in het land van herkomst, geen ziektekostenverzekering, geen bewijzen van stortingen in het verleden. Waar de verzoekende partij nog op de nota van de verwerende partij repliceert door te stellen dat de toepasselijke hypothese niet werd aangeduid, wijst de Raad erop dat de toepasselijke hypothese werd aangeduid door de aanvulling van de relevante gegevens van het dossier. Het argument van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

De Raad wijst de verzoekende partij erop dat ze op 15 april 2009 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd heeft. Er werd aan de verzoekende partij een bijlage 19 ter afgeleverd. De verzoekende partij werd tevens uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 14 juli 2009 een aantal documenten voor te leggen, namelijk bewijzen van stortingen in het verleden, ziektekostenverzekering, bewijs dat verzoekster noch haar zoon en schoondochter ten laste zijn van het OCMW. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij niet uiteen op welke andere wijze ze de motiveringsplicht door de bestreden beslissing geschonden acht. In zoverre het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om, aan de hand van haar uiteenzetting in haar repliekmemoorie, het middel uit te breiden door de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dient opgemerkt te worden dat dit ‘nieuw onderdeel van het middel’ niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de repliekmemoorie kan worden aangevoerd aangezien het geen middel van openbare orde betreft noch een middel is dat de verzoekende partij niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren (RvS 11 januari 2000, nr. 84 603). De uitbreiding van het middel in de repliekmemoorie is bijgevolg onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat ze op 15 april 2009 gemachtigd werd tot verblijf op grond van humanitaire redenen, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij heeft op 15 april 2009 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd.

Waar de verzoekende partij in de repliekmemoorie de schending aanvoert van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, dient gesteld dat zij dit niet aangevoerd heeft in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus een nieuw middel inroept. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet. Derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN